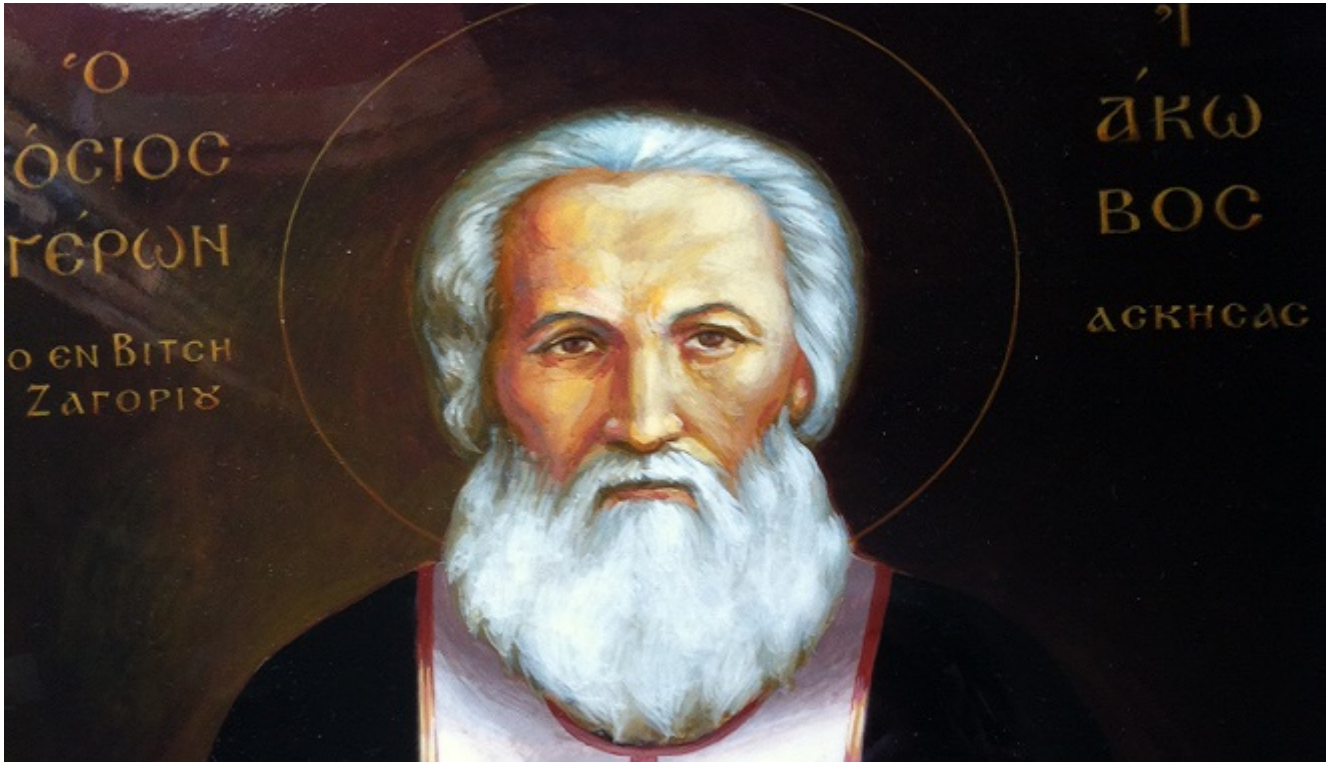


## Ο Όσιος Γέροντας Ιάκωβος της Βίτσας σώζεται από τους τουρκαλβανούς

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

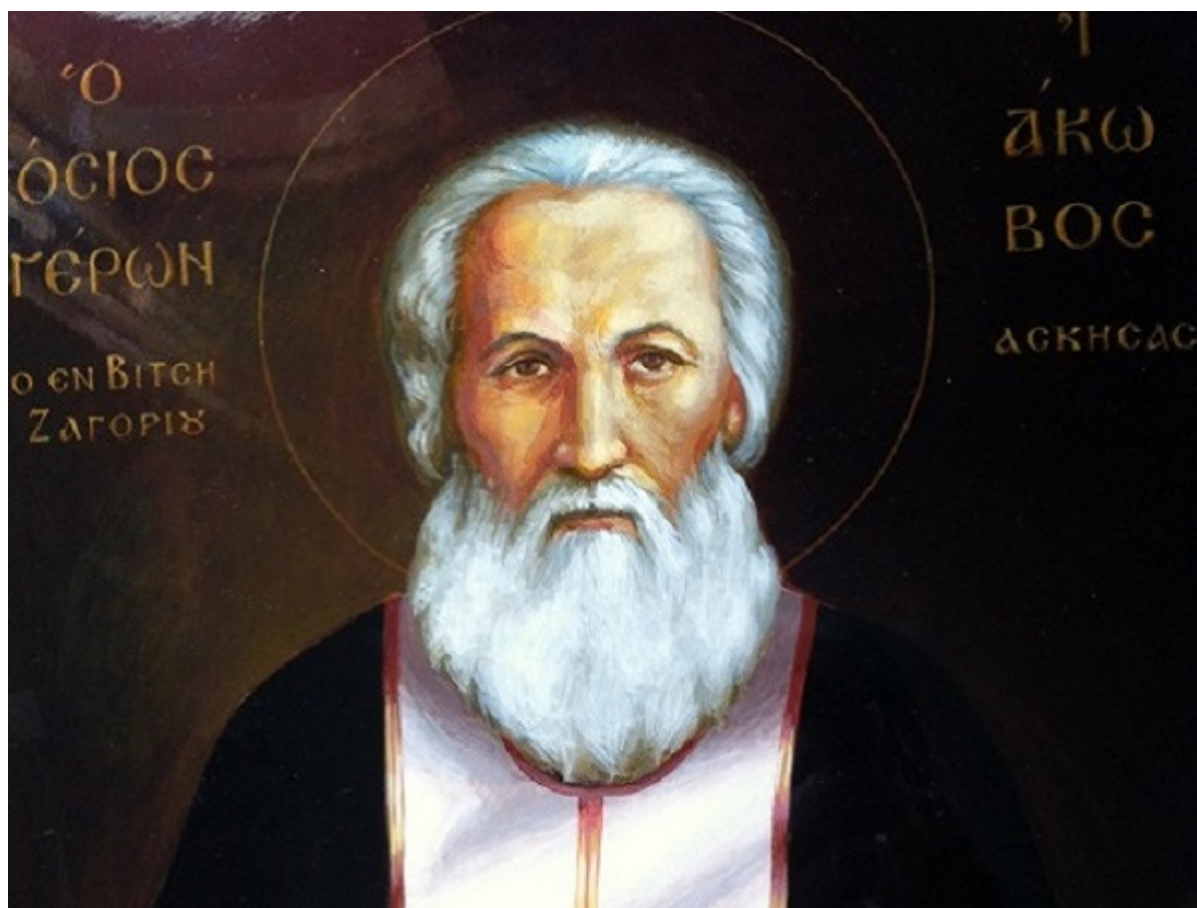
[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσινας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)



Ο πόθος προσφοράς του πατρός Ιακώβου στην πολύπαθη πατρίδα του, την Βόρειο Ήπειρο, που στέναζε κάτω από το βαρύ φορτίο των στυγνών Τουρκαλβανών, τον ώθησε να εγκαταλείψει ως άλλος Κοσμάς Αιτωλός το Άγιον Όρος και να επιστρέψει σε αυτήν. Εκεί τοποθετήθηκε εφημέριος σε διπλανό χωριό από το δικό του, στην Πέπελη, και διέμενε στο Μοναστήρι της Παναγίας, στα Ζωνάρια. Ο ένθερμος ζήλος και η δράση του τόσο για σωτηρία ψυχών όσο και για ενίσχυση του εθνικού φρονήματος του υποδούλου ποιμνίου του τον έθεσαν στο στόχαστρο των τυράννων κατακτητών, που αποφάσισαν να τον εκτελέσουν. Η σωτηρία του υπήρξε θαυμαστή, για να δείχνει στους αιώνες το πως ο Θεός τυφλώνει τους εχθρούς μας στην προσπάθεια της διασώσεώς μας.

Καιροφυλακτούσαν οι εχθροί να πετύχουν τον πατέρα Ιάκωβο στο δρόμο που ενώνει το χωριό της εφημερίας του με αυτό της γεννήσεώς του. Όταν τον σταμάτησαν και τον ρώτησαν από που είναι, για να βεβαιωθούν για την ταυτότητά

του και να μη σκοτώσουν άδικα κάποιο άσχετο πρόσωπο, εκείνος χωρίς δεύτερη σκέψη τους έδειξε το πατρικό του χωριό. Οι Αλβανοί λόγω αμφιβολιών, αφού προσωπικά δεν τον ήξεραν, τον άφησαν να φύγει. Όταν αργότερα ρώτησαν στο χωριό της εφημερίας του, και τους είπαν απονήρευτοι οι κάτοικοι, ότι εκείνος ήταν που συνάντησαν στο δρόμο, σκύλιασαν από το κακό τους και ζητούσαν ευκαιρία να τον συλλάβουν και να τον εκτελέσουν. Ο πατήρ Ιάκωβος συνέχισε το δρόμο του και φθάνοντας σε κάτι «κονάκια», σε βλαχόσπιτα, έμαθε ότι τον καταζητούν. Κρύφθηκε εκεί για λίγο και σώθηκε.



Η μανία των τουρκαλβανών, όμως, γιγαντώθηκε και η σύλληψή του ήταν θέμα χρόνου, αφού όλες του οι κινήσεις παρακολουθούνταν. Έτσι σε σύντομο χρονικό διάστημα τρεις ένοπλοι από αυτούς πήγαν στο σπίτι του με εγκληματικές διαθέσεις. Ο Γέροντας βρισκόταν μέσα και όταν τους αντιλήφθηκε ήταν αδύνατο να απομακρυνθεί από αυτό. Αλλά ούτε και να κρυφθεί σε αυτό μπορούσε, αφού όλο κι όλο ένα δωμάτιο είχε και αυτό χωρίς πάτωμα και ταβάνι. Κρυψώνες δεν διέθετε και ήταν γυμνό και από πράγματα και έπιπλα, αφού ο Γέροντας ζούσε εντελώς φτωχικά μοιράζοντας το υστέρημά του στους ενδεείς του τόπου του. Τα μαδέρια στη στέγη που βαστούσαν τα κεραμίδια ήταν επίσης γυμνά. Σε αυτά τόλμησε να κρυφθεί προσευχόμενος ο πατήρ Ιάκωβος και σιγοψέλλιζε τον Ψαλμό: «Ο κατοικών εν βοηθεία του Υψίστου, εν σκέπη του Θεού του ουρανού αυλισθήσεται. Ερεί τω Κυρίω· αντιλήπτωρ μου ει και καταφυγή μου, ο Θεός μου και ελπιά επ' Αυτόν. Ότι

Αυτός ρύσεται με εκ παγίδος θηρευτού και από λόγου ταραχώδους. Έθεντο με εν λάκκω κατωτάτω, εν σκοτεινοίς και εν σκιά θανάτου. Εγώ δε προς Κύριον εκέκραξα εν τω θλίβεσθαί με και εισήκουσέ μου. Κύριος φυλάξει την είσοδόν μου και την έξοδόν μου από του νυν και έως του αιώνος. Προς σε ήρα τους οφθαλμούς μου Κύριε, τον κατοικούντα εν τω ουρανώ. Ιδού ως οφθαλμοί δούλων εις χείρας των κυρίων αυτών, ούτως οι οφθαλμοί ημών προς Κύριον τον Θεόν ημών, έως ου οικτιρήσαι ημάς» (Ψαλμ. 90΄ 1-3, 87΄ 7, 119΄ 1, 120΄ 8, 122΄ 1-2 ).

Αγκάλιασε ένα μαδέρι ο Άγιος και κουλουριάσθηκε σαν φίδι γύρω του. Με δυσκολία ανέπνεε, για να μην τον προδώσει και αυτή η ανάσα του. Η μόνη του ελπίδα ήταν ο Θεός μας, ο οποίος και τύφλωσε τους τουρκαλβανούς, που δεν κοίταξαν ψηλά, αλλά και αν κάποιος κοίταξε δεν αντιλήφθηκε το παραμικρό, γιατί μια θεική νεφέλη τον τύλιξε καθιστώντας τον άορατο. Και να σκεφθεί κανείς ότι οι τουρκαλβανοί δεν απεχώρησαν αμέσως από το σπίτι, αλλά μη βρίσκοντάς τον κάθησαν στη μοναδική κασέλα που υπήρχε και έσπαζαν καρύδια, αυτά που βρήκαν στο σπίτι, και έτρωγαν. Η χάρη του Θεού δεν επέτρεψε να δούν στην οροφή του σπιτιού το Γέροντα. Τους κρατούσε τα μάτια κλειστά, όπως άλλοτε του Λουκά και του Κλεόπα στο δρόμος προς Εμμαούς. Όταν άνοιξαν την πόρτα και απομακρύνθηκαν ο πατήρ Ιάκωβος ανακουφίσθηκε. Κατέβηκε με προσοχή και ένας δοξολογικός ύμνος βγήκε από τα χείλη του.

-Ας είναι δοξασμένο το όνομά Σου, Κύριε, είπε, που με έσωσες «εκ της παγίδος των θηρευόντων με» (Ψαλμ. 123, 7). Κύριε, Συ είσαι και παραμένεις πάντοτε «στερέωμά μου και καταφυγή μου και ρύστης μου» (Ψαλμ. 17,3).

Έτσι, σώθηκε ο μακάριος, αλλά φοβούμενος τη μανία των αλλοπίστων αναγκάσθηκε να εγκαταλείψει το πάτριον έδαφος και να καταφύγει στα Ζαγοροχώρια, όπου ήθελε ο Κύριός μας να διαλάμψει για πολλά χρόνια ως ήλιος αρετής, απαθείας, νήψεως και παραδόξων θαυμάτων.

<http://bit.ly/2OUD8SJ>